

къмъ своя революционенъ планъ. Чисто обществената и хуманна дейность е за него само предпоставка за нѣщо по-величаво, именно за освобождението на роба при благоприятно настѣпили обстоятелства. И той събира членоветъ на Братството, за да имъ повѣри най-съкровената си патриотична мечта. „Възрадовани, пише той въ мемоаритъ си, отъ цѣлата си душа, че по такъвъ простъ и лесенъ начинъ успѣха да победятъ два силни врагове (грѣкомани и турци), тѣ съ готовность приеха на едно събрание предложението ми, като се заклеха отъ многоуважаемия попъ Сидеръ (Исидоръ) въ Евангелието и въ светата вѣра, че ще бждатъ вѣрни на тази организация за народното дѣло неизмѣнно. Тогава за пръвъ пжтъ имъ разкрихъ предстоящата родиноспасителна цель, която за въ бждаще Братството, всички ние, трѣбваше да преследваме неотклонно“.

Въ хайдушкия Сливенъ, гдето още Завѣрата отъ 1821 г. е намѣрила най-благоприятенъ приемъ, не е било нѣщо съвсемъ ново това революционно съзаклетие. Само че сега то бива по-вещо подготвено и ржководено, при което въ него участвуватъ и много по-широкъ кръгъ народни люде, всички съзнателни занаятчи и търговци, спечелени за първата идея на Братството. Не напраздно Селимински си е записалъ и добре запомнилъ максимата на Платона: „Младостята успѣва въ всичко“. Не напраздно той, като излага по-късно тази своя дейность и дейността на другаритъ си отъ Атина, прѣснали се между народа, ще пише: „Нашитъ младежи, като чада на свѣтлината, сж могли съ подобни срѣдства да се противопоставятъ и да надвиятъ толкова силни адски легиони, които държаха нещастния народъ въ оковитъ на невежеството. Младото образование поколѣние постепенно освѣтляваше всѣкиго и указваше, кое е естественото предназначение на човѣка. То, съответно съ своето образование и своята мисия, изпълни отлично необходимия си дългъ къмъ отечество и къмъ цѣлия народъ“. Особеното, изключителното обаче, което скромниятъ Селимински не изтъква настойчиво тукъ, то е че Братството въ Сливенъ е първата подобна организация у насъ въ ново време, поставена на здрави идейни основи, и че историята на сериознитъ политически съзаклетия вжтре въ страната започва тъкмо съ този смѣлъ опитъ на Селимински отъ 1825 г.